

Arrest

nr. 137 828 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Russische en Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2014, alle beslissingen aan de partijen ter kennis gebracht op 27 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische en van Oezbeekse nationaliteit te zijn, dienen op 23 juni 2008 bij de Belgische Ambassade in Moskou een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 24 juni 2008 wordt deze aanvraag ingewilligd.

Op 13 september 2011 komen verzoekers de Schengenzone binnen met een visum geldig voor 30 dagen.

Op 18 oktober 2011 dienen verzoekers in België een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 18 juli 2013 dient verzoeker hierop aanvullingen in.

Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 augustus 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat wordt verworpen bij arrest nr. 137 827 van 2 februari 2015.

Op 5 februari 2014 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkenen verklaren bij hun zoon en dochter, die de Belgische nationaliteit hebben, te willen blijven. Zij leggen ondermeer geboorteaktes en een kopij van de Belgische identiteitskaart van hun kinderen voor. Een tijdelijke scheiding met hun kinderen verhindert betrokkenen niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkenen zich in hun land van herkomst, of een land daartoe bevoegd, in het bezit hebben gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hen vrij zich opnieuw met hun familie te verenigen.

Zij verklaren niets of niemand meer te hebben in Oezbekistan. De kinderen van verzoekers verblijven in België en de V.S. Zij verklaren verder hun huis te hebben verkocht in Oezbekistan. Ter staving hiervan leggen zij volgende documenten voor : een schrijven van de buren waaruit blijkt dat zij over geen inkomsten bezitten, een schrijven waaruit blijkt dat zij geen "house building construction" hebben in Tashkent, een overeenkomst waaruit blijkt dat hun woning verkocht werd, bewijzen van geldtransfers vanwege hun zoon en zijn loonfiches, een verklaring van A.V.R. dat zij geen familie noch andere verwanten zouden hebben in hun land van herkomst, een kopij van het rijbewijs van hun zoon die in de VS verblijft. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkenen slechts tijdelijk dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Verder tonen zij niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op vrienden of kennissen teneinde hen een tijdelijke opvang te verschaffen. Bovendien tonen zij niet aan dat hun kinderen hun financieel niet kunnen helpen om aan een tijdelijke opvang te geraken (betrokkenens zoon hielp in het verleden zijn ouders financieel al). Tenslotte bestaat steeds de mogelijkheid om een beroep te doen op het IOM die hen financieel kunnen bijstaan. Betrokkenens advocaat stelt dat hij zich niet kan inbeelden dat het IOM in staat zou zijn om hem een nieuwe huisvesting te voorzien doch laat na hiervan bewijzen voor te leggen teneinde zijn bewering te staven.

Het gegeven dat hun zoon werkt en hen niet kan vergezellen vormt eveneens geen buitengewone omstandigheid. Vooreerst hoeft hun zoon hen niet te vergezellen, betrokkenen kunnen zelfstandig de reis maken. Indien zij bijstand nodig hebben, tonen zij niet aan dat hun dochter hen niet kan vergezellen of dat zij geen beroep kunnen doen op vrienden of kennissen in hun land van herkomst.

Verder wordt aangehaald dat mevrouw regelmatige medicatie en medische follow up nodig heeft zodat zij niet 'om het even waar' kan gaan wonen. Hiervan worden geen bewijzen voorgelegd en aldus kan dit gegeven niet weerhouden worden.

Betrokkenen stellen verder dat de onverdraagzaamheid groeit in Oezbekistan. Zij verwijzen hiervoor naar een voorstel tot resolutie van het gemeenteraadslid M. S. aangaande het opvolgen van de aanbevelingen van HRW betreffende de betrekkingen met Oezbekistan en aangaande de stopzetting van de verbodering en naar documenten in verband met de verwijzing naar Christenvervolgung. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt om gediscrimineerd te worden. Betrokkenen laten na aan te tonen dat zij persoonlijk een reëel risico zouden lopen om gediscrimineerd te worden. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Zij stellen dat zij verschalkt werden in hun normale verwachtingen door een wet met onmiddellijke toepassingkracht. Zij wensten namelijk een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen met één van hun Belgische kinderen doch de wet werd, met onmiddellijke ingang, gewijzigd. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen met een toeristenvisum naar België kwamen. Zij dienden aldus te weten dat zij, na het verstrekken van hun visum, het land dienden te verlaten. Het gegeven dat zij een aanvraag tot gezinshereniging wensten in te dienen doch dat de wet gewijzigd is doet hieraan geen afbreuk. Betrokkenen dienden na het verstrijken van hun visum het land te verlaten.

Wat de verwijzing naar artikel 3 en 8 EVRM betreft, deze worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst of een land daartoe bevoegd.

(...).".

Op 10 juni 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die luiden voor beide verzoekers als volgt:

"Aan (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum

(...).".

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd om geen synthesememorie in te dienen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op van gebrek aan belang:

"Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2.1. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede en derde bestreden beslissing blijkt dat verzoekers zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door verzoekers geenszins betwist, ook niet in hun vierde middel. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing kan aan verzoekers dan ook geen nut opleveren.

3.2.2. Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden

opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM:

"1. Schending van art. 8,1 E.V.R.M. dat bepaalt:

"Eénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling".

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.

Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing.

Dat de getroffen beslissing dan ook in strijd is met voormeld artikel 8, 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en derhalve geen verdere uitwerking kan krijgen.

Dat het inderdaad evident is dat niet gesold kan worden met verzoekers die het recht hebben om bij hun zoon en dochter te verblijven wanneer zij behoeftig zijn zodat deze ook in hun levensonderhoud kunnen voorzien (art. 205 B.W.)."

In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"in een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, immers refereert de verzoekende partij, wat het bestaan van een gezinsleven betreft, slechts naar de afstammingsband met haar meerderjarige zoon.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rw-cce.be).

Het loutere feit dat de verzoekende partij ongestaafd beweert dat zij behoeftig is en aldus het recht heeft bij de zoon te verblijven die in haar onderhoud kan voorzien, volstaat geenszins om het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie Rv.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekers vermelden in het verzoekschrift een gezinsleven met hun zoon en schoondochter in België, die in het levensonderhoud van verzoekers voorzien.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft.

Wat betreft ouders en meerderjarige kinderen dient erop te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere meerderjarige familieleden. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- en familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekers dienaangaande aanbrengen, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid, de reële banden. Ook voor de relatie tussen andere familieleden kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. *In casu* blijkt uit de stukken die bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 februari 2014 werden gevoegd, dat er in de periode januari 2011 tot en met augustus 2011 geldtransfers plaatsvonden van de zoon ten gunste van verzoekers in hun land van herkomst. Verzoekers wonen momenteel in bij hun zoon en schoondochter.

Er kan niet worden uitgesloten dat dit familieleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Het wordt niet betwist dat het een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van verzoekers.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven of privéleven te handhaven. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

In dit verband wordt tevens opgemerkt dat het gezinsleven in België zich *in casu* ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels voor hen zo was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Verzoekers kwamen de Schengenzone immers binnen op 13 september 2011, enkele dagen vooraleer de wet van 8 juli 2011, die inhoudt dat gezinshereniging met een meerderjarige Belg niet meer mogelijk is, in werking zou treden. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In het verzoekschrift duiden verzoekers niet met concrete gegevens aan dat er *in casu* hinderpalen zijn om hun gezinsleven met hun zoon en schoondochter verder te zetten in het land van herkomst of elders.

Tevens moet worden opgemerkt dat er uit de bestreden bevelen geen disproportionaliteit blijkt tussen de belangen van verzoekers enerzijds, die *in se erin* bestaan om hun gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoen aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds,

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. De exceptie van de verwerende partij is gegrond, het beroep is onontvankelijk wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet waarin o.m. vermeld staat dat “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn” en art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder houdt voor dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure.

De motivering faalt en geeft geen antwoord op de uiteenzetting van verzoekers in hun aanvraag van 06.02.2014.

Hierin is duidelijk gesteld dat het voor verzoekers menselijkerwijze totaal onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst omdat zij er ‘niets’ meer hebben, noch familie, noch kennissen.

Zij zouden op ‘straat’ moeten leven gedurende een termijn die thans geenszins te bepalen is en door verweerder ook niet wordt bepaald.

Wanneer verzoekers zouden kunnen terugkeren, is het totaal onzeker wanneer zij nog een goedkeuring zouden kunnen verkrijgen van een visumaanvraag.

Verweerder spreekt zich hierover niet uit hoewel de sleutel bij hem ligt en hij kan bepalen hoelang verzoekers in de wacht zouden worden gezet.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden waardoor het ‘onmogelijk of bijzonder moeilijk’ is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt.

De onmogelijkheid is een beoordeling in abstracto nu een mogelijkheid nergens kan worden uitgesloten.

Dat het bijzonder moeilijk is voor verzoekers staat als een paal boven water en is in het verzoek duidelijk geschetst.

Al de aangehaalde elementen afzonderlijk maar zeker ook samengenomen vormen dat het voor verzoekers absoluut bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, zeker nu zij reeds in België verblijven.

Verweerder ontwijkt het antwoord hierop zodat de motivering faalt zowel in feite als in rechte.”

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

Ter ondersteuning meent verzoekende partij dat de motivering faalt en geen antwoord geeft op de uiteenzetting van verzoekers in hun aanvraag dd. 06.02.2014.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat

deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op de inhoudelijke kritiek van verzoekende partij, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag dd. 06.02.2014 om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om terug te keren naar het land van herkomst om een verblijfsaanvraag in te dienen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich opnieuw tracht te steunen op haar beweringen, als zou zij niets of niemand hebben in het land van herkomst, een bewering die reeds afdoende werd weerlegd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

Het weze benadrukt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij geen beroep zouden kunnen doen op familieleden of kennissen teneinde hen een tijdelijke opvang aan te bieden. Evenmin

toont verzoekende partij aan dat hun kinderen hen niet financieel zouden kunnen steunen om tijdelijk een opvangplaats te bekostigen.

Verzoekende partij blijft ter zake vaag.

Terwijl nog dient te worden benadrukt dat verzoekende partij het Rijk is binnengekomen met een toeristenvisum. Zij dienen aldus te weten dat zij na het verstrijken van de geldingsduur van het visum, het land dienden te verlaten.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag van 6 februari 2014 haalden verzoekers volgende elementen aan aangaande de buitengewone omstandigheden:

“- verzoekers steunen hun aanvraag op prangende humanitaire redenen waarbij de minister de bevoegdheid heeft om zulke redenen als buitengewone omstandigheden te accepteren;

- verzoekers zijn België binnengekomen op geldige wijze, zij zien niet in waarom zij onwaar zouden verkondigen weggezonden te zijn bij de bevoegde dienst vreemdelingenzaken van de stad Gent toen zij de procedure gezinshereniging wilden opstarten: zij werden er door de bevoegde dienst op gewezen dat de wet niet langer dergelijke gezinshereniging toeliet zodat zulke zinloze procedure niet zou worden opgestart, zij waren niet bij machte te eisen dat hen bewijs gegeven werd dat de indiening van hun

aanvraag niet werd aanvaard: verzoekers willen hiermee aantonen dat zij verschalkt zijn geworden in hun normale verwachtingen door een wet met onmiddellijke toepassingskracht;

- verzoekers leggen bij deze aanvraag alle stukken voor die aantonen dat zij wel degelijk in het bezit waren van alle documenten om onder de oude wetgeving succesvol een gezinshereniging te vragen;

- de situatie waarin verzoekers terechtgekomen zijn door de wetswijziging met onmiddellijke toepassingskracht is op zich al buitengewoon;

- hun andere zoon verblijft in de V.S., deze zoon is niet in staat om verzoekers op te vangen in de V.S. en kan niets voor hen doen in het land van herkomst waar hij niet meer verblijft en niet zinnens is om naar terug te keren;

- hun dochter verblijft legaal in België, om praktische redenen werd besloten dat zoon M. voor hun ouders zou instaan, de dochter is weg uit het land van herkomst en is dus niet in staat om, als was het maar tijdelijk, verzoekers op te vangen;

- zij hebben geen kinderen in het land van herkomst die de zorg voor hen kunnen opnemen;

- verzoekers leggen documenten voor waaruit blijkt dat zij geen huisvesting noch verwanten hebben in Oezbekistan; men kan zich niet inbeelden dat het IOM in staat zal zijn voor hen nieuwe huisvesting te voorzien, verzoekster heeft bovendien medicatie en medische follow-up nodig zodat zij niet om het even waar kan gaan wonen en hulp van derden nodig heeft;

- in Oezbekistan groeit de onverdraagzaamheid onder meer tegen gemengde koppels zoals verzoekers, die bovendien bejaard zijn, één van hen ziek, zonder middelen van bestaan; zij hebben geen kans meer op een menswaardige oude dag in hun land van herkomst;

- zoon M. is in staat om voor zijn ouders te zorgen door hen bij zich in gezinsverband op te nemen, maar niet om hen volledig en continu te sponsoren vanuit België bij een verder verblijf in Oezbekistan, zijn loonfiches tonen dit duidelijk aan; hotelkosten voor logies voor enkele maanden zo dicht mogelijk bij de diplomatieke post zijn onbetaalbaar; zoon M. werkt en is niet in staat al is het maar tijdelijk met zijn ouders terug te gaan naar Oezbekistan om hen daar voorlopig terug te installeren;

- er spelen humanitaire aspecten en persoonlijke omstandigheden die die het doorlopen van de procedure in het buitenland onmogelijk maken;

- elk argument op zich maakt een buitengewone omstandigheid uit, mocht elk element op zich onvoldoende zijn, dan toch wel de samenneming van alle bovenstaande elementen."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven in punt 1. van dit arrest.

Verzoekers menen dat deze motivering faalt.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van de elementen van hun aanvraag, die allemaal werden besproken in de bestreden beslissing. Door het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, slagen verzoekers er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing, die een antwoord inhouden op deze elementen van de aanvraag, steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoekers maken met hun uiteenzetting geen schending aannemelijk van de materiële motiveringplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artn. 205 e.v. van het Burgerlijk Wetboek.

Deze artikelen regelen de verhoudingen tussen kinderen en ouders en zijn van openbare orde of van imperatief recht.

Hier kan dus niet van afgeweken worden, noch door de partijen noch door de overheid.

Art. 205. <W 14-05-1981, art. 3> De kinderen zijn levensonderhoud verschuldigd aan hun ouders en hun andere bloedverwanten in de opgaande lijn die behoeftig zijn.

Art. 207. De verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zijn wederkerig.

Art. 208. Levensonderhoud wordt slechts toegestaan naar verhouding van de behoeften van hem die het vordert en van het vermogen van hem die het verschuldigd is.

Art. 210. Wanneer de persoon die het levensonderhoud moet verstrekken, bewijst dat hij de uitkering tot onderhoud niet kan betalen, kan de rechtbank, met inachtneming van de omstandigheden der zaak, bevelen dat hij degene aan wie hij levensonderhoud verschuldigd is, bij zich zal in huis nemen en hem aldaar kost en onderhoud zal verschaffen.

In casu verkeert de zoon niet in de mogelijkheid om een levensonderhoud te verschaffen aan zijn ouders die behoeftig zijn.

Hij is derhalve hen in huis te nemen en hen aldaar kost en onderhoud te verschaffen.

Het is evident dat dit niet kan indien verzoekers geen machtiging verkrijgen om hier te verblijven en nog minder indien zij het bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten.

Eén en ander is niet te rijmen met de bovenvermelde verplichtingen.

De beslissing en de bevelen zijn dan ook niet wettelijk nu zij een inbreuk uitmaken op bovenvermelde imperatieve bepalingen."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 205 e.v. BW;

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 205 e.v. van het Burgerlijk Wetboek, daar deze artikelen geen betrekking hebben op het verblijfsrecht van verzoekende partij.

"Verzoekster stelt dat voornoemde artikelen het huwelijk en het huwelijksleven beschermen en dat het de overheid niet toekomt de feitelijke scheiding tussen de echtgenoten te organiseren daar waar samenwoning tot de essentie van het huwelijk behoort, zoals ook blijkt uit de artikelen 213 en 214 van het Burgerlijk Wetboek, waaruit blijkt dat echtgenoten jegens elkaar tot samenwoning verplicht zijn. De Raad stelt vast dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R. v. St., nr. 159.485 van 1 juni 2006). " (R.v.Y. nr. 4683 van 11 december 2007; vetschrift toegevoegd)

"Er moet voorts geduid worden dat, mede gelet op het feit dat verzoekster niet aantoont dat haar echtgenoot haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, niet blijkt dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat zij en haar echtgenoot de huwelijksverplichtingen die zij, overeenkomstig artikel 213 van de BW, jegens elkaar hebben niet zouden kunnen nakomen. Verzoekster verliest daarenboven uit het oog dat de wettelijke bepalingen inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels inzake de binnenkomst, het verblijf en de vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). " (R.v.V. nr. 73 702 van 20 januari 2012)

De vermeende behoefte van verzoekende partij werd ook in ogenschouw genomen, doch door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd gesteld dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad vormt de behoefte geen omstandigheid die het onmogelijk maakt voor de verzoekende partij om terug te keren naar het land van herkomst om daar via de gewone procedure hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat het vreemd overkomt om enerzijds voor te houden dat de zoon zich in de onmogelijkheid bevindt om levensonderhoud aan verzoekende partij te verstrekken, terwijl anderzijds uit de bestreden beslissing blijkt dat de zoon reeds in het verleden geld heeft overgemaakt aan verzoekende partij. Verzoekende partij toont ook niet aan dat haar zoon niet over de financiële middelen beschikt om dit te doen.

De verweerder merkt op. dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis diende onontvankelijk verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard, wat inhoudt dat hen geen verblijfsmachtiging werd toegekend omdat werd geoordeeld dat zij deze aanvraag kunnen indienen bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland. De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat de zoon van verzoekers geen levensonderhoud meer kan verschaffen aan zijn ouders. Deze beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in. Het beroep tegen de verwijderingsmaatregel is onontvankelijk, zoals hierboven reeds gesteld.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt bovendien dat verzoekers het problematisch vinden dat de zoon niet aan zijn onderhoudsverplichting ten opzichte van hen kan voldoen. Zij voeren bijgevolg de schending van artikel 205 e.v. van het Burgerlijk Wetboek (BW) aan in zijn hoofde. Er dient echter te worden vastgesteld dat de zoon van verzoekers geen verzoekende partij is in deze zaak, zodat de vraag rijst naar het belang dat verzoekers hebben bij het aanvoeren van de schending van een wettelijke bepaling in hoofde van hun zoon.

Tevens wordt erop gewezen dat de naleving van de verplichting vervat in artikel 205 van het BW niet vereist dat verzoekers op het Belgisch grondgebied aanwezig zijn. Uit de stukken van het dossier blijkt dat in het verleden reeds geldtransfers plaatsvonden van de zoon naar verzoekers in hun land van herkomst. De bepalingen van het Burgerlijk Wetboek vormen bovendien geen vrijgeleide om de andere wetsbepalingen, waaronder deze uit de vreemdelingenwet, naast zich neer te leggen.

Het derde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

4.3. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat uitsluitend gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit punt 3.2.3. van dit arrest is reeds gebleken dat het beroep tegen deze beslissingen onontvankelijk is. Bijgevolg dient het vierde middel niet te worden besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET